

TEXTSTORLEK [1](#) [2](#) [3](#)

Doris Dahlin: Vi vet nog vem du är

Doris Dahlins nya bok är en sorts flanörroman för 2000-talet.

Egentligen är det väl ingenting märkligt med att det i en mellanstor stad i en mellansvensk region finns en galleria som heter Flanör, faktum är att det där butikskomplexet mitt i Gävle inte ens omnämns i Doris Dahlins nyutkomna roman *Vi vet nog vem du är*, en sorglig nu-och-då-bok som växelvis utspelar sig i Stockholm och på en ort där man haft för vana att bränna julbockar. Tankeväckande centrupromenader, köpstress och bedräglig marknadsföring är i alla fall bärande inslag i den här berättelsen.

Dahlin skriver om två medelålders kvinnor som går omkring och är heligt förbannade/hemligt förtvivlade, och om hur en hemsk lärare, hårdhudade barndomskamrater och ett arbetsliv av slit-och-släng-modell tvingar vuxna människor att anta lyckade låtsasidentiteter. Grace snör på sig walkingskor, snör runt på ingångna huvudstadsslingor och talar ibland med Gävleväninnan Anna om sitt jobb som personalansvarig på något slags konsultföretag. Så småningom står det klart att den här framgångssagan just inte är så mycket mer än en saga. Men innan dess gläfsar Anna avundsjukt tillbaka, fantiserar om att hälla sirap över sin Konsumchefs Beatlesplattesamling och hastar runt mellan Pressbyrån, korvkiosken och take away-restaurangen i jakt på energipåfyllning. Annas ilska får till slut sin fulla förklaring.

Man skulle alltså kunna klassa *Vi vet nog vem du är* som en flanörroman för 2000-talet. Här finns kvinnorna som går och går, men antagligen aldrig kommer att uppnå vare sig idealvikt eller någon sorts känsla av lättnad och befrielse. Att Doris Dahlin efterhand förvandlar handlingen till deckardrama är mer onödigt än förklarande. Det är ju helt i sin ordning att den här boken känns jobbig att läsa, fast inte när det beror på plötsliga brott mot stil och intrig.

Lisa Ahlqvist